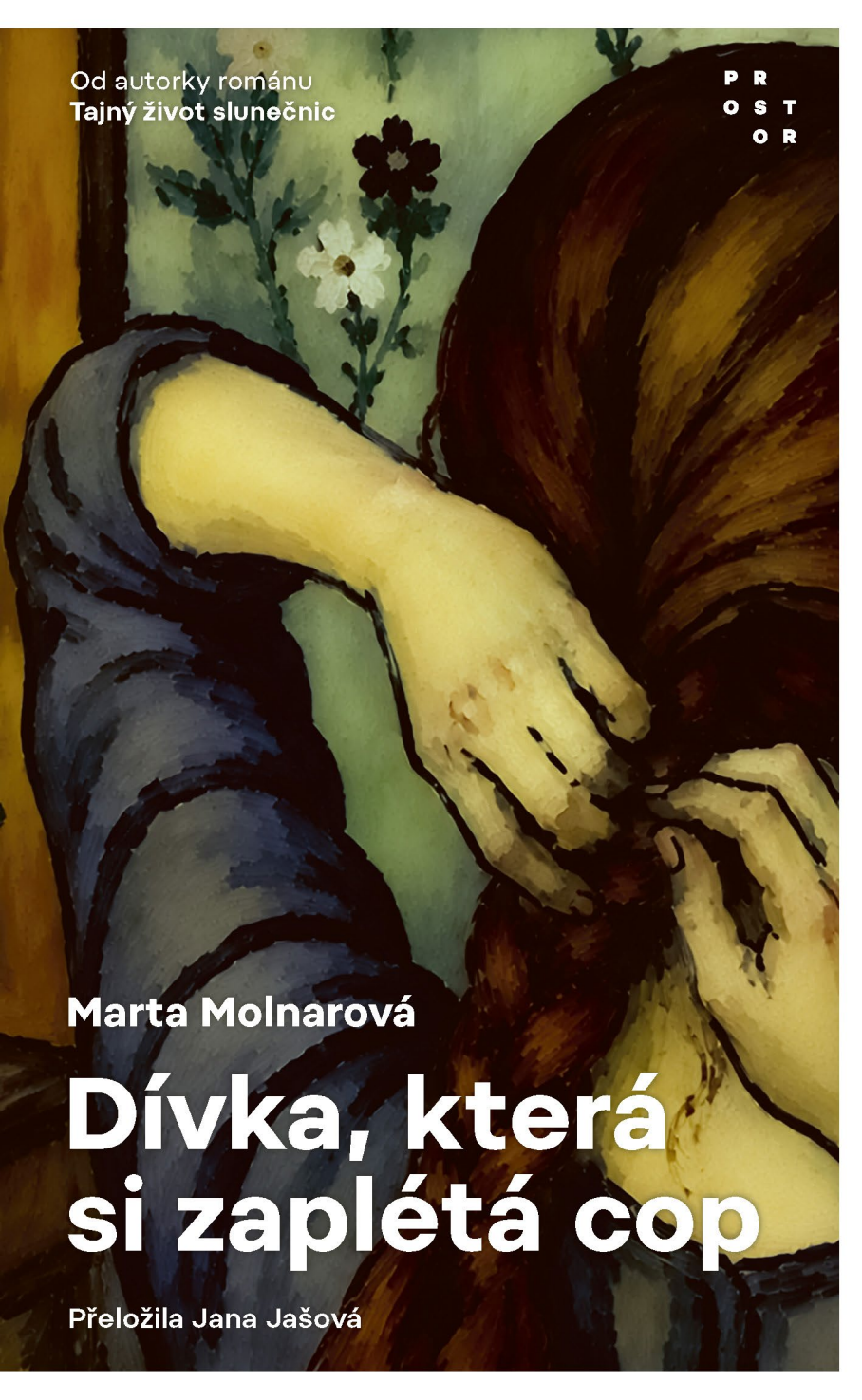

Od autorky románu
Tajný život slunečnic

**P
R

O
S

T

O
R**

Marta Molnarová

Dívka, která si zaplétá cop

Přeložila Jana Jašová

**P R
O S T
O R**

Marta Molnarová

**P R
O S T
O R**

Edice **Přítelkyně**

Marta Molnarová
**Dívka, která si
zaplétá cop**

Přeložila Jana Jašová

Praha, 2026

**P R
O S T
O R**

GIRL BRAIDING HER HAIR
Copyright © 2023 by Marta Molnar
First published in the United States in 2023
Czech edition © PROSTOR 2026
Translation © Jana Jašová 2026

ISBN 978-80-7260-677-1

„Musíte na sebe být tvrdí. Musíte být poctiví.
Musíte si umět přiznat pravdu.“

— Suzanne Valadonová

Tuhle knihu jako obvykle věnuji Lindě, Toni, Saře
a Dianě. Vaši pomoc i podporu nedokážu vyjádřit
slovy. Za zpětnou vazbu děkuji Denise McDonaldové,
Kaele Maysové a Sue Chatterjeeové.

Kapitola první

Ellie

pátek 3. března

Potřebuju ujištění, že se to nějak vyřeší. Že nepřijdu o rozum ani o duši. Že se nerozpadnu na kusy.

Že v záchvatu zuřivosti nezavraždím Joshuu Jenningse.

Buch. Buch. Buch.

Naproti přes ulici strhává ze stěn moje – ne, už svoje – kuchyňské skříňky. Bydlí teď v mém domě. Já bydlím v bytečku nad garáží paní Martinezové.

Na konci příjezdové cesty, která taky patřila mně, stojí jako obdélníkový hrob rezatý velkoobjemový kontejner. Polyká můj život sousto za soustem: starou vanu z původní výbavy domu, umyvadla na stojanu, která jsem našla na sběrném dvoře stavebnin ve Filadelfii, laminátovou pracovní desku linky, na níž jsem chystala veškerá jídla. V temném chřtánu kontejneru mizí kousek po kousku celý můj život: všechno, co jsem kdy koupila nebo vyrobila.

Až s tím Joshua Jennings skončí, nezbude z mého starého života vůbec nic.

Joshua Jennings je překupník nemovitostí.

Nenávidím ho.

Chci si svůj dům koupit zpátky, jenže abych tohle zvládla, musela bych požádat o zvýšení platu, a to bych nejdřív musela naklusat do práce. Místo toho tedy už dvacet minut stojím a probodávám toho chlapa pohledem.

Tak dost.

Klid.

Ještě klíče.

Prohrabu se hromadou pošty a kosmetiky na lince a pátrám po kroužku s klíči. Bývala jsem pořádnější. Měly své místo.

Na bílé linoleum spadne knížka. *Stadia truchlení* – dobře míněný dárek od mé sestry. Takový blábol. Ve skutečnosti je pouze jedno stadium truchlení: to, při kterém vás zachvátí pocit, že na zlomené srdce se dá umřít. Hodím svazek do odpadků naprosto nepřipravená na to, že právě nadchází zásadní životní změna.

„Ellie?“ Do dveří nakoukne moje domácí, devětašedesátiletá mladice. Má růžové vlasy, babičkovský úsměv a vyznává neotřesitelné přesvědčení, že si potřebuju přeskupit čakry. „Nesu ti mexické lívance.“

Mexické lívance jsou jako ty americké, až na to, že se do těsta přidává i skořice s vanilkou. Pochopitelně ji pozvu dál.

„Zrovna jsem je usmažila.“ Položí na stůl vlastnoručně vypálený talíř.

Moje domácí totiž chodí na keramiku. A do kroužku pletení. Navštěvuje i knižní klub. A kurzy bioenergetické léčby. Taky vyráží s cestovkou na výletní říční plavby po světě. Není to ten typ důchodkyně, co z pohovovacího křesla sleduje *Kolo Štěstěny*.

Zvedne ubrousek ze šikmé lívancové věže. „Máš vůbec čas se najíst?“

Rozhodně ne.

„Mockrát vám děkuju.“ Posadím se.

Paní Martinezová vyčaruje z kapsy lahvičku. „Ca-jeta.“

Při pohledu na sladkou omáčku z kozího mléka, která se chutí podobá karamelu, začnu slinit. „Vy mě rozmazlujete.“

„Napadlo mě, že asi nemáš po ruce javorový sirup.“

Obvykle nesnídám. Jsem spíš typ černá káva a hurá ven. Ranní dojíždění do centra Filadelfie je tak jako tak očištec. Navíc jsem poslední dobou až moc zajídala emoce a začíná to na mně být vidět. Musím se víc hlídat. A taky že budu. Od zítřka.

Paní Martinezová mě sleduje s hlubokým uspokojením osoby, která právě zachránila kotě na rušné ulici.

A pak...

Buch. Buch. Buch.

Žvýkat se zaťatými zuby není úplně snadné.

Buch. Buch. Buch.

Levé oko mi zacuká. „Zkoušelas meditaci?“ optá se soucitně moje bytná.

„Copak najdu zen na staveništi?“

„Přijdeš dneska večer do knižního klubu?“

Hltám lívanec, ale cítím akorát vinu. „Když já tu knížku nestihla přečíst.“ Už se ani nedokážu rozpo-
menout, o jaké jsme se minule bavili. „Něco se sluneč-
nicemi, že jo?“

„Příběh švagrové Vincenta van Gogha. Brenda slí-
bila, že pozve svého syna. Pracuje jako redaktor. Určitě
bude mít spoustu zajímavých postřehů.“

Paní Martinezová psávala romance a nepřestala
být nevyléčitelnou romantičkou. Myslí to dobře, jenže
já o dohazované známosti nestojím. „Mám plný stůl
projektů. Dneska musím v práci zůstat přesčas.“

Skříp. Skříp. Skříp.

Domácí nereaguje. Přece jen je kapku nedoslýchavá.

Skříp. Skříp. Skříp.

V zadní stěně mého příbytku se usadila myš. Nechci si na to stěžovat. Paní Martinezová by beztak nevěděla, jak ji vystrnadit, a já ji s tím nemíním otravovat. A vlastně ani sama nevím, co si s tou vetřelkyní počít. Tolik mi zase nevadí. Pokud poblíž bydlí ještě někdo živý, nepřipadám si tak osamělá a taky jsem si na její tichounké škrábání zvykla.

Buch. Buch. Buch.

Zato tenhle rámus mě připraví o nervy.

Paní Martinezová zastrčí lahvičku cajety zpátky do kapsy. „Už je skoro hotový.“

„Myslíte? Určitě tam zůstala nějaká klika, kterou ještě nevyměnil –“ Zbytek slov spolykám. Sarkasmus si můžu nechat od cesty.

„Mluvila jsem s ním, když jsem byla ráno venčit Karmu. Nabídne dům k prodeji.“

Poslední sousto snídaně mi uvázne v krku. „Vážně? Už?“

„Vzal si krátkodobou půjčku na další nemovitost a musí ji urychleně splatit.“

Rázem ztrácím půdu pod nohama a židle i stůl se vznášejí ve vzduchu nad bezednou propastí, jako by si na mě osud zkoušel zlomyslný kouzelnický trik. Tolik jsem se soustředila na zášť k překupníkovi, který ničí můj dům, že mě ani nenapadlo uvažovat, co přijde hned potom.

„Věděla jsem, že ho jednou prodá.“ Jakpak by ne. „S Chrisem jsme ten dům vlastnili jen čtyři roky a nejspíš to vypadá, že o nic nejde. Nebydleli jsme tam dlouho, ale...“

„Po většinu manželství to byl tvůj domov. Bylas tam šťastná. Bylo to tvoje všechno.“

„Nedokážu bez něj žít.“ Teď myslím Chrise, ne náš dům. S nikým jiným jsem takhle vážný vztah neměla. Seznámili jsme se v prváku na vysoké. Chodil sice s jistou spolužačkou už na střední, avšak jeho jedinou opravdovou láskou jsem byla já. Sama jsem v tomhle ohledu byla mírně opožděná, jenže on mě do všeho zasvětil: byl můj první a taky jediný. „Snad se to nějak naučím, vidíte?“ Usmála jsem se, abych trochu vyvážila zoufalý tón. „Vy vypadáte pořád tak spokojeně.“

„Ach... drahoušku.“ Láskyplný hlas té milé dámy na mě zabírá jako vřelé objetí. „Rozvod je něco jiného. Já o manžela nepřišla – prostě jsem se rozhodla jít svou cestou. Ale ano, věř tomu, že zase budeš šťastná.“

„Zasteskne se vám po něm někdy?“

„Ani ne. Užíval si chvíle, kdy jsem na něm byla úplně závislá. Když jsem se snažila něco vydat a on byl ten, kdo drží kasu. Nejdřív pevně doufal, že se mi nepodaří najít vydavatele. A když se mi to přece jen povedlo, dostávala jsem zpočátku spíš symbolické honoráře. To pak rád trousil řeči, že si na spisovatelku jenom hraju. *Snaží se psát ty věci, jak se v nich trhají živůtky*, vykládal lidem a ušklíbal se. A pak jsem jednou dostala pořádnou zálohu. Ten rok jsem vydělala víc než on a on mi začal zahýbat... když jsem byla na propagačním turné ke knížce.“

„To je mi líto.“

„Nemusí. Když se lidi berou mladí, ještě dozrávají, a tak se stává, že každý dospěje trochu jinak. S tím nic nenadělaš. Ten muž, za kterého jsem se provdala, byl jen první hrubou verzí sebe sama. Stejně jako já. S léty nám došlo, že naše definitivní verze spolu nedokážou žít. Bože, já byla tehdy vážně sotva náčrt. Museli jsme

projít velkou životní zkouškou, abychom poznali, co jsme doopravdy zač. A smířili se s tím, že se k sobě nehodíme. A přesto se cítím šťastná.“

„V čem je to tajemství?“

„Mít cíl. Vybudovat si život, jaký si zasloužíš. Nespokojit se s ničím méně.“

Ona se nespokojila. Je tvůrčí a činorodá. Má zahradu, přátele, cestuje si po světě. Moje domácí je vědma naší příměstské čtvrti, paní obecně oblíbená a vážená.

„Nejdřív ze všeho bych se asi měla odpoutat od minulosti.“ Což nedokážu. „Jak to mám nechat za sebou?“

„To nejde.“ Její slova jsou náhle znovu plná soucitu. „Musíš si vypěstovat svaly na to, abys unesla tíhu zármutku. A čím silnější budeš, tím lehčí se ti to břemeno bude zdát.“

Lehkost mi v tuhle chvíli přijde naprosto vyloučená. „Vy víte, odkdy bude dům na prodej?“

„Od příštího týdne? Nebo maximálně do čtrnácti dnů? Chci se ještě s Joshuou poradit, než odsud zmizí. Snad by věděl, jak mám naložit se zadní verandou. Ty borovice už dost povyroستly a stíní. Když její prkna namoknou, nedostane se dozadu sluníčko, takže to tam místy začalo hnít. Vždycky sedávám na té přední, proto pořád zapomínám, že bych...“

Přestanu ji vnímat.

Do čtrnácti dnů.

Změny vždycky přicházejí zčistajasna. Je to po každé jenom mžik. Víte sice, že to má nastat, ale pak mrknete a najednou jste jinde, dveře se za vámi zabouchnou a zpátky se už nedostanete.

Do mého domu se zakrátko nastěhuje nová rodina

a usadí se v něm klidně na celá desetiletí. Kdoví, kdy bude zase na prodej?

Můj domov, můj bývalý život, vzpomínky na moje štěstí – všechno ztratím.

„Frank má hemoroidy,“ oznámí mi do telefonu sestra, zatímco rázuju přes zaměstnanecké parkoviště v Manayunku, historické čtvrti Filadelfie, jejíž textilní továrny se proměnily v nóbl kanceláře a lofty. Nevolala jsem jí z auta, protože by mi zase určitě zavěsila. Odmítá volání za jízdy a taky nevěří, že s handsfree je to bezpečné.

Odhalení příčiny Frankových potíží aspoň vysvětluje, proč sebou ten chlap v poslední době pořád tolik šije.

A současně je to pádný argument, proč se k Abby ani zaboha nenastěhuju. Jsou jisté aspekty jejich partnerského života, do nichž se nehodlám míchat.

Vyhrnu si límec proti sílícímu větru, protože zima to s námi pro letošek ještě nevzdala. „Není na hemoroidy moc mladý?“

„Je přece o dva roky mladší než já.“ Učitelským tónem mi dává najevo, že se jí tohle rýpnutí nezamlouvá.

A mně se zase nezamlouvá Frank, který si v sedmatřiceti (je mu jen o osm víc než mně) s oblibou hraje na mého otce. Jen proto, že žije s mou starší sestrou a že o rodiče jsme dávno přišly.

„Bude muset na takový menší zákrok,“ pokračuje Abby. „Povím ti o tom víc, až v neděli přijedeš.“

„Uvědomuješ si, že to zní jako výhrůžka? Na tohle že se mám těšit?“

„Ani když to budeš moct vykládat jako zábavnou historku? Jsi přece tak vtipná.“

„Jsem ráda, že to konečně někdo docenil. Jo, ať to nezamluvíme – chci si vzít domů Bublina.“

„Vždyť je to útekářka.“ Znovu ten učitelský tón. „Zase o ni přijdeš. Je už moc stará na to, aby se věčně harcovala sem a tam.“

Chris tu ještěrku objevil ve zvířecím útulku ještě na střední. Teď už je z ní postarší plazí dáma, přinejmenším podle veterináře, který si netroufá odhadnout konkrétní věk. Bublina je moje jediné živé pojiťko s Chrisem – silnější než manželovy knížky, co jsem si nechala, než jeho oblíbený svetr nebo univerzitní basketbalová mikina, v níž každou noc spím.

„Dostala se ven jen proto, že jsem trochu pootevřela okno.“ Svedl mě k tomu výstřelek počasí, jelikož tehdy bylo dva dny skoro patnáct stupňů. Využila jsem toho nečekaně teplého víkendu k vymalování bytu. „Zapomněla jsem, že v tomhle okně není síť.“

Její terárium jsem zakryla, ale Bublina z něj stejně nějak proklouzla ven – a pak totálně vyděšená zamrzla vysoko na garážové střeše u okapové roury.

Zachránit ji musel překupník nemovitostí s extra dlouhým žebříkem.

Ne že bych mu za to byla vděčná až za hrob. To on může za to, že Bublina utekla. Kdyby Joshua Jennings nekoupil náš dům, nemusela bych se stěhovat přes ulici, nemusela bych malovat byt, nechat v něm okno pootevřené atd. atd.

A protože jsem malování nedokončila, je teď ještěrka u Abby. „Domluvily jsme se, že ji k tobě dávám jen dočasně.“

„Počkej s tím, až skončí ta renovace naproti. Až v okolí nebude takový kravál, přestane být vynervovaná.“

U nás se jí líbí. Může si pobíhat po celém domě a vyvalovat se v zimní zahradě. Ty přece nemáš žádná okna na jih. A nevykládej mi, že jí umělé světlo stačí. Probereme to v neděli.“

Vejdu do budovy bývalého mlýna z rezného zdiva. Když překročím práh, vybaví se mi všechna práce, která tu na mě čeká. „Nevadilo by ti, kdybychom tenhle nedělní oběd vynechaly? Mám toho nějak moc. Potřebuju o víkendu dokončit rozdělaný projekt.“

Svůj velkolepý plán na povýšení jsem postavila na tom, že nabídnu šéfovi pomoc s jeho projekty, *a pak* požádám o zvýšení platu.

„Už to s prací nějak přeháníš.“

„Ty taky, paní učitelko. Polovinu toho děláš zadarmo.“

„Dneska večer přijede z Virginia Beach David. Přes víkend zůstane u nás. Jestli nemůžeš přijet ty k nám, stavíme se my u tebe.“

„Prosím, jen žádný dohazování. David je zamilovaný do Lilly.“

„To *ani náhodou*.“ Šok mé sestry je upřímný. Lilly je přece vdaná. „My s Frankem akorát chceme, abyste se vy dva usadili. Chci, abys byla šťastná.“

Abby vůbec nedochází, o co všechno jsem přišla – a že je to zrovna ta část, která rozhoduje, jestli je člověk šťastný.

„Co takhle pondělní oběd? Někde blízko vaší školy?“ To bychom u toho aspoň byly jen my dvě, nikdo další.

„Nemůžu, mám něco s Frankem.“

„No a co?“

„Nám líp vyhovuje zítřek. Přivezeme ti snídani.“

Moje sestra obvykle nebývá taková tajnůstkářka, ačkoli tohle jí teď nemůžu vyčítat, poněvadž sama před světem tajím něco hodně uleželého. Určitě přede mnou neskrývá nic horšího než už dvě desetiletí já.

Na oranžovém koberci v chodbě jí důrazně zopakuju, že musím celý víkend pracovat. A že Frankův bratr je sice skvělý chlapík, nicméně chodit s ním nehodlám.

Když zavěsíme, nemám nejmenší pochyby o tom, že přesto přijedou a vezmou s sebou i Davida.

Netuším, jak to se mnou bude, ovšem tohle vím spolehlivě:

1. Vezmu si zpátky Bublinu.
2. Koupím si zpátky svůj dům.
3. Nikdy nezapomenu na Chrise.

Držím před sebou to rozhodnutí jako štít, když nachoduju do kanceláře navržené jako kontrast s historickým vnějškem vysloužilého mlýna: ultramoderní interiér ve stylu sklo a kov.

Grace a Jack mi mávnou na pozdrav a rty naznačí *ahoj*. Víc nestíhají. Visí na telefonech.

Hupsnu na jeden z červených míčů, u nichž předstíráme, že jsou to židle, ale než stačím otevřít počítač, vynoří se z podatelny šéf.

„Eleanor?“

Tim je jediná osoba v mém okolí, co mě oslovuje takhle formálně. Pro všechny ostatní jsem Ellie. Matka mě pojmenovala po paní Rooseveltové, slavné „první dámě světa“, která navštívila jejich první třídu. Byla to jedna z máminých nejstarších a nejmilovanějších vzpomínek. Dokud žila, vytasila se s ní na každém večírku.

„Tak jsi tady,“ prohodí šéf a jako by v té větě bylo i nevyslovené *konečně*, naznačující, že jdu pozdě. To ani náhodou. Dorazila jsem o pět minut dřív.

Je vysoký a hubený, oči má vždycky ve střehu a obočí svráštělé, jako by se něčeho bál. A když se k tomu všemu zhoupne na patách, jak mívá ve zvyku, vypadá jako surikata na hlídce.

„Zrovna jsem za tebou chtěla zajít.“ Můj úsměv je hotová herecká etuda. „Kdybys příští týden potřeboval pomoci s nějakými projekty, budu mít čas udělat něco navíc. A kdybys měl dneska chvilku, mohli bychom probrat mé ohodnocení? Loni jsi naznačoval, že letos bude čas promluvit si o zvýšení platu. Takže jsem připravená.“ Dalo se to pojmout taktičtěji, ale přinejmenším jsem v sobě našla odvahu to vyslovit.

„Zvážím to.“

„A pokud se tenhle měsíc sestavují příslušná doporučení pro ústředí, smím ti poslat rekapitulaci projektů, na kterých jsem loni pracovala? Pro případ, že by bylo třeba něco zdůvodnit? Harris & spol., Milford, Thurgood, Wallan & Wirt.“ Šéfův výraz se od otráveného překlápí k našťavanému, takže rychle naberu správný kurz. „A co jsi ode mě potřeboval?“

„Chci, aby ses ujala značky Gibbler. Majitelka je připravená na prezentaci značky.“

„Dneska dokončím rozbor hodnoty značky pro MacKinnona a v pondělí začnu dělat na Gibblerové.“

„Jenže tohle potřebuju hned. MacKinnon počká.“

MacKinnon je můj projekt, Gibblerová jeho. Oba jsme brandoví specialisté, jenže on má ve firmě vyšší postavení. Já bych zatím ani neměla mít odpovědnost za samostatné projekty, natož hned za několik najednou.

Zatím nejsem projektová manažerka. A přesto na mě rok za rokem, bez ohledu na to, jak svědomitě nebo usilovně pracuju, Tim přehazuje svou práci.

Zvedne z mého stolu štůsek lepicích papírků, naškrábe něco na ten vrchní, přilepí mi ho na rameno a uhlazuje mi ho tam palcem o něco déle, než je nutné. „Klientka si přeje vytvořit image pro novou řadu kosmetické péče o pokožku novorozenců.“

Toilet desenfants dance le jardin – tak to zní v Timově zparchantělé francouzštině.

„*Toilette des enfants dans le jardin.*“ Čtyři roky francouzštiny na střední se mi konečně vyplatily. „Umývání dětí v zahradě.“

„Originál toho obrazu najdeš ve Filadelfském muzeu výtvarného umění. Brnkni jim.“

Po těch slovech zmizí za svými skleněnými dveřmi a skleněnými stěnami. Tvrdí nám, že je jako ovčák, co musí dohlížet na svoje stádečko. Zase ani náhodou. Je surikata a vyhlíží odtamtud vypasenou larvu. Nebo v jeho případě cokoli, co by ho posunulo o příčku výš na kariérním žebříčku.

A já nejsem žádná ovce.

Jsem důvtipná a samostatná žena, která se ve svém oboru vyzná. Nemusím do té galerie volat. Nebudu si domlouvat schůzku až na příští týden. Pokud po mně šéf požaduje výsledek ještě dnes, odevzdám mu ho v termínu. Zajedu tam a zkusím ulovit někoho, kdo by si na mě našel pár minut.

Mít cíl. Vybudovat si život, jaký si zasloužíš. Nespokojit se s ničím míň, shrnula to paní Martinezová.

Přesně tohle udělám.

„Co chtěl Tim?“ Grace ke mně přistoupí, zatímco

zaklapávám počítač. S úsměvem mi nastaví sáček lanýžových chipsů.

„Jako obvykle.“

„Abys za něj dělala jeho práci?“

Strčím si radši do pusy brambůrek, abych neřekla něco, čeho budu později litovat.

„Večer bychom si mohly zajít na skleničku.“ I ona u toho chroupá lupínek. „Dávno jsme si nevyrazily na dámskou jízdu.“

„Zrovna jsem zavalená prací. Ale už brzo,“ slibuju.

„Než budu mít vrásky?“

„To si piš, Afrodito.“ Je z řecké rodiny. Má snědou pleť a zářivé havraní vlasy, jaké většina lidí získá výhradně zásluhou kouzelných fotofiltrů. Je tak nezaslouženě a nelíčeně krásná, že kdybychom se nekamarádily, vážně bych jí příšerně záviděla. „Hele, že ta tvoje změna jména dneska nabyla úřední platnost?“

Vypískne. Znenadání se zarazí, opatrně se rozhlédne po místnosti a přejde do šepotu. „Jo, jsem už oficiálně Grace Papadopoulosová.“ A znovu trochu nadskočí. „Mí řečtí předkové můžou konečně odpočívat v pokoji.“

Co tuhle holku znám, byla Grace Papasová, protože sotva její praděda vystoupil na Ellisově ostrově ze zámořského parníku, nechal si jméno podle amerických zvyklostí zkrátit. Obnovení původního příjmení se pro ni stalo součástí procesu dodatečného sebepoznání.

„To musíme oslavit. Akorát ne dneska, jo?“

„V Mykonos Grillu, až se vrátím z L. A.?“

„Určitě. Kdy dorazíš?“

„Za tři týdny. Protáhnu si služebku o dovolenou. Už mám tý pensylvánský zimy plný zuby. Chci strávit pár dní v teple s kámošema z Kalifornský univerzity.“

Přikývnu. „Snad jsi ještě nezapomněla surfovat.“
„A randit,“ dodá poněkud záhadně.

Než se stačím zeptat, jestli si poslední dobou nepřesala nebo nevolala se svým bývalým přítelem, zazvoní jí telefon a Grace odběhne.

Zruším online hovor s jedním z klientů, což je vždycky ošemetné. Nerada bych, aby si na mě někdo stěžoval. A přece se mi ten risk vyplatí. Po příchodu do muzea se ukáže, že jedna z kurátorek – Wanda Abarová – má zrovna dvacet minut čas a může se mi věnovat.

Líbí se mi už napohled. Je oblečená v přírodních barvách a materiálech: pletený svetřík, dlouhá vlněná sukně. Chová se vstřícně a vřele, vyzařuje z ní tichá autorita budící respekt.

„Vezmu vás do trezorů pod budovou. Navštívíme poklady, ke kterým se jinak nikdo nedostane.“

„Ano, prosím. Mám slabost pro knihovny a muzea.“

V nadzemních patrech vládne spořádaná, kultivovaná atmosféra klasického muzea, kdežto v suterénu vklouznou do útrob magického království, abych poznala utajovaný rozsah nakřečkových cenností trollího krále. Poklady, které mi Wanda ukáže, mi připomenou knížky fantasy, co vždycky hltal Chris.

„Jako byste měla tajné heslo k Aladinově jeskyni.“ Skoro ani nevím, kam se dívat dřív, a tak se nakonec dlouze zastavuju u každé vitríny. „Pardon.“

„Pravda je, že tady dělám už skoro dvacet let, a stejně mě to nepřestává uchvacovat. Mám pocit, jako bych pracovala v obrovském skladišti z prvního filmu s Indianou Jonesem... Jak tam vezou archu úmluvy kolem nekonečných řad jiných artefaktů.“

„Tak tohle vám naprosto nepokrytě závidím.“

V depozitáři, jímž procházíme, se pečlivě udržuje stálá teplota i vlhkost. Sochy se tu uchovávají v ochranných obalech a vábí představivost návštěvníků. Tu a tam na člověka jukne i roh obrazu. Na jednom místě jsou od podlahy až po strop navršené staré perské koberce. A taky středověká brnění, zbraně z doby bronzové – zkrátka co vás napadne.

Wanda se však zastaví u bílé zásuvkové komody. Nahlédne do poznámek a pak rukama v bílých rukavicích vytáhne patřičný šuplík. „Tyhle miluju.“ Položí tři tvrdší papíry v ochranných plastových obalech na vršek komody. „Hledáte tohle?“

Přelétnu popisky všech obrázků, popořadě od nejmenšího k největšímu. „Portrét syna umělkyně, *Catherine prépare le tub et Louise nue se coiffe a Toilette des enfants dans le jardin*. Ano, ty jsou dobré. Připomínají mi Mary Cassattovou.“

„Jejich autorka Suzanne Valadonová pracovala v Paříži ve stejné době jako Cassattová. Obě patřily k okruhu impresionistů. Někdy před milionem let, ještě na vysoké, jsem o nich napsala esej.“

Ponořím se do snu o tom, jak popíjím v Paříži kávu s Degasem a Renoirem. „Ta Suzanne musela vést zajímavý život.“

„Vlastně se narodila jako Marie-Clémentine.“ Wanda ucouvne, abych si mohla skici líp prohlédnout. „Křestní jméno si změnila až později. A máte pravdu: žila tak nespoutaně, že by to vydalo na film.“

„Vytvořila podle těch skic i obrazy? Vystavujete je nahore?“

„Žádné její obrazy tady nemáme.“

„Nejspíš nebyla tak slavná jako Monet nebo van Gogh.“

„Byla stejně slavná. Nebo ještě víc.“

„A co se stalo?“

„To, co obvykle. Historie mívá sklon ženy vytěšňovat.“

Zkouším z paměti vydolovat, jestli jsem to jméno někdy slyšela. *Valadonová, Valadonová...* Nejvíc mi to asi připomíná... „Jmenuju se Waldonová. Po manželovi. Napadlo mě, jestli to nemůže být varianta příjmení Valadon.“

„Spousta přistěhovalců si svého času poameričtila jména, sotva vystoupili z lodi.“

„Vidíte, a moje kamarádka si právě změnila příjmení zpátky na to původní. Dost se kvůli tomu naběhala.“ Soustředím se zase na obrázky před sebou. „Můžu si tenhle vyfotit?“ zeptám se a skloním se nad tím největším. Zachycuje matku a babičku, které láskyplně umývají chlapečka a holčičku. „Přesně ten si přeje využít náš klient.“

„Můžete, ale rozhodně bez blesku, prosím.“ Wanda nakoukne do poznámek a vzápětí mě upozorní: „A především berte ohled na to, že žádný z nich není volně k užití.“

„Šéf bude zklamaný.“ Což o to, já taky, a nejen proto, že nikdo další nespatří dílo neprávem opomenuté umělkyně. I z toho důvodu, že nikdo neuvidí všechna ta deponovaná díla, kolem nichž zase kráčíme zpátky. Množství zdejších polic a skříní je ohromující. „Tady dole toho musíte uchovávat nejmíň tolik, kolik se vystavuje nahoře.“

Wanda si s náznakem lítosti stáhne rukavice.

„Většina muzeí vystavuje tak dvě až čtyři procenta svých inventářů.“

„To je škoda.“

Když spěšně sbíhám po slavném předním schodišti muzea, nedokážu na to přestat myslet. Většinu nejlepších uměleckých děl světa vlastní galerie, které je buď dostaly darem, anebo je samy za obrovské sumy nakoupily. A přitom přes pětadevadesát procent oněch pokladů ukrývají před návštěvníky v chladných sklepeních. *Není to na hlavu?*

Nejenže je to na hlavu, je to hotová tragédie – ale teď mě trápí něco jiného. Fakt, že se za Timem vracím s nepořízenou.

O tom, že zadání naší klientky nelze splnit, ho informuju hned, jakmile se vrátí z oběda se svou milenkou. S Frederikou obědvá vždy v pondělí a v pátek. Už léta doufám, že se tady někdy tou inkriminovanou dobou nečekaně zjeví jeho manželka, nicméně na konfrontaci zatím nedošlo. Jemu vždycky všechno projde.

Zato nám to dopřáno není. Tu věčnou kliku si syslí jen pro sebe.

„Vysvětlilas jim, jak je to pro nás důležitý?“ vyštěkne na mě.

„Omezení autorských práv.“ A v duchu mávám na rozloučenou snu o povýšení. „S tím prostě muzeum nic nenadělá.“ A jelikož nepatřím k lidem, kteří druhým předkládají problémy, co nemají řešení, pokračuju. „Někdy se ovšem stává, že umělci vytvořili k danému obrazu vícero skic. Ve Filadelfském muzeu nemají tu, která se smí použít, což ale nutně neznamená, že by ji nemohli mít jinde.“

Ohryzek v krku mu poskočí, jak spolkne výtky, které měl užuž na jazyku. „Tak se po ní poptej. A nezapomeň si vykázat přesčasy. Chci ti za tenhle týden zaplatit o dvacet procent víc. Čím víc hodin kancelář vykáže, tím líp před klienty vypadám.“ Mrkne na mobil. „Za chvíli má volat Simon kvůli mému povýšení.“

Což vysvětluje, proč je dneska ještě větší suverén než obvykle.

„A povýšíš mě taky?“ zažertuju, byť to nemyslím jako vtip.

„Přemýšlel jsem o tom, zatímco jsi byla v terénu. Promiň, Eleanor, ale nejsi na to připravená. V poslední době jsi několik projektů zpozdila.“

Protože jsem dělala tvou práci!

„Nejdřív potřebuješ získat víc zkušeností. Je ti teprve devětadvacet. Máš ještě spoustu času vyšvihnout se výš.“

Když se za ním zavřou dveře jeho prosklené kanceláře, nic po nich nemrsknu. Prostě se vrátím ke své práci. Jestli já nejsem zaměstnankyně snů. Jenom doufám, že si toho jednou někdo konečně všimne.

Vytahám si z účesu sponky s trojlístky po irské babičce, co nosím pro štěstí, pohodím hlavou, abych si uvolnila vlasy, a začnu prohledávat webové stránky několika muzeí. Pátrám po dílech Valadonové.

Vedle náhledů jejích obrazů se zanedlouho dostávám i ke střípkům příběhu této malířky. Žít v Paříži v době rozkvětu impresionismu muselo být fantastické! *Nebo taky ne*. Když pročítám povšechné poznámky o jejím dětství, mé naivní iluze se rozplynou.

Vyrůstala v úplně jiné Paříži, než jakou znám z romantických filmů. Malířka to popisuje tak barvitě, že

mě úplně vtáhne do svého světa a já vzápětí zapomenu na ten, v němž pobývám teď.

Když mi zazvoní telefon a na displeji se objeví jméno *Simon Sanders*, po těle se mi rozlije adrenalin. Velký šéf nám povětšinou tlumočí svá přání Tomovým prostřednictvím. Pokud tedy Simon volá přímo mně, znamená to, že si uvědomuje, jak tvrdě pracuju. Třeba je tenhle telefonát jízdenkou k vyšší pozici, k vyššímu platu, k tomu, abych zvládla koupit zpátky svůj dům.

Údery srdce zní jako rány kladivem. *Buch. Buch. Buch.*

„Tim je navržen na povýšení,“ spustí Simon ze zcela jiného soudku a pošlape tím veškeré moje naděje. „Při hodnocení pracovního nasazení používáme metodu tři sta šedesáti stupňů, v jejímž rámci mají kandidáta podpořit jak jeho nadřízení, tak podřízení. Uvedl vás v seznamu.“

„Ano?“

„Naši klienti na něj pějí samou chválu. Všichni ho milují. Harris & spol., Milford, Thurgood i Wallan & Wirt jsou z něj nadšení.“ Právě vyjmenoval všechny *moje* klienty.

Není divu, že vedení firmy o mém povýšení nikdy neuvažovalo. Já tady dřu, kdežto Tim slízává smetanu. Ani mě to nepřekvapuje, protože tohle je pro něj typické. „Ano.“

„Můžu vám poslat jeden formulář? Na jeho vyplňování není nic složitého, prostě tam napíšete, co si o Timovi myslíte.“

„Na to ale nepotřebuju formulář,“ sdělím oblastnímu řediteli skrz zuby, zatímco se vnitřně zmítám na vlnách pobouření. Jak to, že jsem to netušila? Při zpětném

pohledu mě ta podlost vůbec nepřekvapuje. To je prostě celý Tim. Dobře ví, jaký rok mám právě za sebou, a je mu to úplně u p... „O svém šéfovi si myslím tohle: Je to taková špína, že bych se štítíla vytřít si s ním zadek.“

A tak dostanu padáka.